

Nedeľa v 3. týždni v adventnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu tretieho adventného týždňa (cyklus B). Navrhované témy sú: plná radosť pochádza od Ježiša; pokora je nevyhnutná na prijatie tejto radosti; malé skutky služby na rozsievanie pokoja a radosti.

17.12.2023

„RADUJ SA a vesel, Jeruzalem, lebo ti prichádza Spasiteľ“^[1]. Cirkev dnes

očakáva radosť z Vianoc a naliehavo pripomína odporúčanie svätého Pavla: „Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa! Pán je blízko“ (Flp 4, 4-5). Tieto slová, adresované Cirkvi vo Filipách, sú akoby zhrnutím liturgie tejto tretej adventnej nedele, známej ako Gaudete, pretože je to prvé slovo, ktoré sa spomína pri liturgickom slávení: "Gaudete", radujte sa! Božie slovo a dnešné liturgické texty sú naplnené radosťou, ktorá pramení z blízkosti nášho Spasiteľa. V modlitbe dňa svätej Omše prosíme Pána, aby na nás zhliadol a daroval nám „nové srdce a nesmiernu radosť“^[2]. Okrem toho je z tohto dôvodu a vždy, keď je to možné, liturgickou farbou tohto dňa ružová.

Vo Filipách bolo kresťanské spoločenstvo, na ktoré bol svätý Pavol veľmi hrdý, pretože sa vyznačovalo veľkou vernosťou Pánovi. Obracia sa na nich s

láskyplnými a nádejnými slovami. Je to naozaj obdivuhodné, ak uvážime, že Pavol im píše z väzenia, spútaný láskou k Ježišovi Kristovi. „Pán je blízko“ (Flp 4, 5), povzbudzuje ich. Iste, okolnosti, v ktorých žijeme, aj keď môžu byť niekedy ťažké alebo bolestivé, nie sú neprekonateľnou prekážkou skutočnej radosti. Pán je vo svojej láskavej prozreteľnosti vždy na našej strane. Títo prví kresťania sa tvárou v tvár nepriaznivému prostrediu, v ktorom žili, naučili vkladať svoju nádej do života Ježiša Krista. „V tom je rozdiel medzi nami a tými, ktorí nepoznajú Boha“, - hovorí svätý Cyprián, - „oni sa v nešťastí sťažujú a reptajú; nás nešťastie neodradí od cnosti a pravej viery. Naopak, oni sa smútkom posilňujú“^[3].

Radosť, ku ktorej nás pozýva Božie slovo, nie je sladký optimizmus. Je to niečo pevnejšie, s hlbokými základmi. Je to radosť, ktorá je

založená na istote, že kým čakáme na jeho príchod, Pán je tu, po našom boku, a s láskou sa stará o svoj ľud. On vie lepšie ako my, čo potrebujeme, a je pripravený bojovať po našom boku. Ježiš opäť prichádza, takže „nebojte sa“ (Iz 35, 4).

„RADUJEM SA v Pánovi a moja duša plesá v mojom Bohu, lebo ma obliekol do rúcha spásy, zahalil ma do rúcha spravodlivosti“ (Iz 61,10). Prorok Izaiáš nám v prvom čítaní svätej Omše pripomína, že radosť veriaceho človeka pramení predovšetkým z toho, čo pre nás robí Boh. Koreňom vnútornej radosti nie je ovocie osobného úsilia robiť veci dobre, hoci aj to nám nepochybne prináša radosť. Hlbšie je „radosť dôsledkom Božieho synovstva, vedomia, že sme milovaní naším Otcom Bohom, ktorý nás vždy

prijíma a odpúšťa nám“^[4]. Tak sa v našich srdciach rodí nádej, ktorá osvecuje našu cestu, pretože dôverujeme Pánovej moci. Vieme, že Spasiteľ čoskoro príde; on nás nesklame ani neopustí.

„Ako zem vydáva svoje výhonky a záhrada dáva klíčiť svojim semenám, tak Pán Boh dáva klíčiť spravodlivosti a chvále“ (Iz 61,11). Radosť sa rodí zo života, ktorý sa stáva plodným vďaka Božej láske, čo vedie k zdravému zabúdaniu na seba a uľahčuje jemnú odovzdanosť Pánovi a našim bratom a sestrám. To všetko zanecháva v našom živote brázdou pokoja. „Deti moje, nech ste šťastní,“ povzbudzoval nás svätý Josemaría, „ja som, hoci by som nemal byť, keď sa pozerám na svoj biedny život. Ale som šťastný, pretože vidím, že náš Pán nás opäť hľadá, že náš Pán je naďalej naším Otcom; pretože viem, že vy a ja uvidíme, ktoré veci treba vykoreniť, a

rozhodne ich vykoreníme; ktoré veci treba spáliť, a spálime ich; ktoré veci treba odovzdať, a odovzdáme ich“^[5].

Vďaka prítomnosti a pôsobeniu Ducha Svätého v našich dušiach sa budeme z tejto radosti tešiť pravidelne. „Koľko len zmizne protivenstiev, keď sa vnútorne postavíme do blízkosti svojho Boha, ktorý nikdy neopúšťa. A opäť sa v rôznych odtieňoch obnovuje Ježišova láska k učeníkom, k chorým a ochrnutým, a on sa pýta: Čo ti je? Vieš, mám... A v tom okamihu prichádza svetlo, alebo aspoň zmierenie a pokoj“^[6].

.....

„BOL ČLOVEK, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. ⁷ Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili“ (Jn 1, 6-7). Ján, ktorý odišiel na púšť, kázal pri

Jordáne. Jeho slová a spôsôb života zapôsobili na ľudí natolko, že sa začali pýtať, či je Mesiášom, na ktorého čakali (porov. Lk 3, 15-17). Ján odpovedal záporne a vyhlásil svoje poslanie: „Ja som hlas volajúceho na púšti: vyrovnajte cestu Pánovi, ako predpovedal prorok Izaiáš“. Jeho slová a jeho premenený život sú svetlým znamením príchodu Spasiteľa.

Môžeme si položiť otázku: „Odkiaľ sa berie tento život, toto vnútro, také silné, také vzpriamené, také súdržné, tak úplne odovzdané pre Boha a na prípravu cesty pre Ježiša? Odpoveď je jednoduchá: zo vzťahu s Bohom, z modlitby, ktorá je vedúcou niťou celej jeho existencie“^[7]. V nadväznosti na Krstiteľovo poslanstvo si uvedomujeme, že aj my môžeme príkladom svojho života s príchutou evanjelia ukázať blízkosť Pánovho príchodu. Takto sme hlasom, ktorý ohlasuje Ježiša v našom prostredí, v

našej rodine, v našej práci. Môžeme byť ako Ján Krstiteľ predchodcami Božej milosti.

Blahoslavená Panna je *causa nostrae laetitiae*, vždy nám prináša radosť. Prosíme ju, aby nám pomáhala dláždiť Pánove cesty. S ňou „chceme naplniť svet svetlom, pretože naša služba má byť vykonávaná s radosťou. Všade, kde je Božie dieťa vo svojom Diele, nech nechýba tá dobrá nálada, ktorá je ovocím vnútorného pokoja. Z vnútorného pokoja a oddanosti: odovzdanie sa do služby druhým je také účinné, že ho Boh odmeňuje pokorou plnou duchovnej radosti“^[8].

[1] Liturgia hodín, Vešpery III adventnej nedele, antifona 1.

[2] Modlitba dňa III adventnej nedele.

[3] Svätý Cyprián, *De mortalitate*, 13.

[4] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 12-XI-1961.

[5] Svätý Josemaría, *List 24-III-1931*, bod 62.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 249.

[7] Benedikt XVI, *Audiencia*, 29-VIII-2012.

[8] Svätý Josemaría, *List 24-III-1930*, n. 22.